

Nikdy to nevzdám!

Jiří Geist

Pan Jiří Geist je člověk, který ukazuje, že důležité je věřit sám sobě v každé, i sebetěžší životní situaci. V ACO ho potkáváme posledních jedenáct let. Jako vyučený strojník pro zemědělskou výrobu nastoupil do JZD v České Bělé. Po vojně se ke své práci vrátil, ale potkalo ho neštěstí. Při práci se strojem vyrábějícím balíky slámy přišel o pravou ruku v předloktí. „Nešikovné maso musí pryč,“ žertuje dnes s nadhledem.

První měsíce a roky po úraze byly těžké. V té době nebylo běžné vidět na ulici podobně hendikepované lidi. „Samozřejmě nebudu říkat, že jsem neměl psychické potíže, tím si musí projít každý. Když jsem ale chodil na rehabilitace a viděl tam kluky po úrazech páteře,

říkal jsem si, že jsem ještě dopadl dobře.“ Po návratu z léčení pracoval v různých firmách třeba jako řidič. Nakonec se dostal až do firmy ACO, kde byl přijat na místo vrátného.

Pouze zapisovat příchozí mu ale brzy přestalo vyhovovat. Stýskalo se mu po práci na dílně a necítil se dost využitý. Přejel k práci zámečnicka ale nebyl jednoduchý – musel se vyrovnat s počáteční nedůvěrou okolí, že je schopen zastat takovou práci bez úlev a s veškerým nasazením. A odhodlání se vyplatilo.

Činorodý pan Geist chtěl jít ještě dál. Jelikož byl vyučený a měl už nějakou praxi, začal také se svářením. Učil se sám, později získal

svářečský průkaz a stal se svářečem i profesí. „Bývaly to takové pětiletky, kdy jsem měnil zaměstnání,“ říká Jiří Geist. Sám by se bez protězy v podstatě obešel, potřebuje ji jen při řízení automobilu. „Taky kvůli manželce, když jedeme autobusem,“ dodává se smíchem. „Po roce se člověk naučí pracovat i levou rukou.“

Ve svém volném čase se věnuje cyklistice a rybaření. Občas vyrazí s kamarády na celý víkend pod stan na soukromé rybníky a užívá si relax s prutem. Zářezy na pažbě má výstavní. „Sedmnáct a půl kilový kapr a letos třiadvadesáticentimetrová štika,“ chlubí se svými úlovky.